

Slovo k povzbuzení na neděli 18. července 2021, na 16. neděli v mezidobí – B
Biblická čtení: Jer 23,1-6; Ž 23; Ef 2,13-18; Mk 6,30-34

Milé sestry, milí bratři,

zkusme svou pozornost zaměřit (ostatně podobně jako minulou neděli) na úryvek evangelijní; dnes na krátký úryvek z Markova sepsání, předznamenáný Jeremiášovým proroctvím a žalmem triadvacátým, zaslibujícími Mesiáše jako dobrého pastýře, který přijde od Boha a kterému konečně bude opravdu záležet na jeho Božím stádcí.

Nejprve si ale zkusme dnešní evangelijní úryvek trochu zakontextovat. Následuje nedlouho po vyslání Dvanácti apoštolů (o něm jsme slyšeli minulou neděli) a předchází Kristovu zázračnému rozmnožení chleba a ryb a nasycení vyhladovělých zástupů (o něm hovoří s různými důrazy všechna čtyři sepsání evangelia; my budeme od příští neděle, dá-li Bůh, číst svědectví dle Janova sepsání, neboť právě u Jana po nasycení zástupů navazuje velká Kristova řeč o chlebě života, do které se následně po několik dalších nedělí budeme zaposlouchávat).

Učedníci se tedy vrací ze své první samostatné „mise“, na kterou je Kristus poslal, vyprávějí mu, co všechno Božího se jejich prostřednictvím dělo. Jelikož se ale lidé se na ně stále tlačí, vyzve Pán Ježíš své apoštoly, aby s ním odjeli lodí přes Genezaretské jezero na nějaké opuštěné místo, kde by byli sami a v Ježíšově blízkosti si odpočinuli. Oni tak následně skutečně učiní.

Ježíšova výzva k odjetí do samoty a odpočinutí si s ním představuje nesmírně krásný a důležitý moment, stále platný a aktuální. Je to Kristovo pozvání adresované nejen apoštolům, ale i nám všem a je důležité zvláště pro všechny workholiky a pro všechny, kteří by chvíle samoty a bytí s Bohem měli tendenci považovat za ztrátu času. I v tom se totiž Pán Ježíš projevuje jako náš dobrý Boží pastýř, kterému na nás záleží, když nás volá, abychom si také odpočinuli a dokázali být i sami a s hlavně ním. Abychom poodstoupili od všech svých každodenních starostí a strastí, od všeho, do čehož někdy možná až přespříliš zabředáme, v čem se topíme. Zve nás, abychom uvolnili a osvobodili svou mysl a srdce pro jiné, hlubší a intenzivnější vnímání Boha a potažmo také lidí a celého světa. Je to pozvání, abychom skrze Krista načerpali novou duchovní Boží sílu a pak i naše činy byly lepší, plnější Boha a účinnější.

Jako volání k odpočinku, usebrání, samotě a nabrání sil bychom asi mohli Ježíšovo pozvání shrnout. Platí celoročně, ale v nynějším letním čase, kdy každý z nás má snad aspoň také nějaké volno, dovolenou či prázdniny, zní snad ještě o něco intenzivněji. Zní to možná banálně, ale třeba právě takové pozvání je pro nás v těchto dnech důležité, když k něčemu takovému vyzval sám Pán Ježíš: «Pojďte i vy někde na opuštěné místo a trochu si odpočiňte»...

Druhým výrazným momentem dnešního úryvku je to, co následovalo: «Když Ježíš vystoupil (myšleno z lodi na opuštěném místě), uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře a začal je poučovat o mnoha věcech». Následuje zázračné rozmnožení chleba a ryb a nasycení tisíců. Pán Ježíš viděl hlad a žízeň zástup po Božím učení, pokrmu pro duši, a následně i po pokrmu tělesném, pohnulo jím to a zástupy Božsky nasytil, slovem i chlebem.

«Bylo mu jich líto» je tak překrásným vyjádřením nejen Kristovy boholidské reakce na nouzi lidí, a tím pádem naplněním starozákonního proroctví o mesiáši, dobrém pastýři, ale i shrnutím všeho, k čemu by nás měla vést proměna našeho vlastního nitra Kristovou milostí. Naše srdce by mělo být proměněno, stále více proměňováno k tomu, abychom viděli nouzi druhých, aby nám jich bylo skutečně líto a chtěli jim opravdu pomoci. Abychom uměli mít soucit – skutečnou *compassio* – s druhými lidmi a jejich nouzí, bídou a bolestí. Abychom je vůbec viděli, vnímali, co prožívají, a na to chtěli reagovat; pomocí, nasycením, útechou,

milosrdenstvím anebo třeba jen svou blízkostí. Empatie, schopnost vcítit se, spolu prožít bolest (ale pochopitelně i radost), je jednou z našich nejkrásnějších potencialit, jednou z těch, které nás připodobňují samotnému Božímu Synu.

Jenže co pro tuto krásnou schopnost, pro její aktivaci můžeme ze své strany udělat, když to může být jen Mesiáš, který «z našeho těla odejme srdce kamenné a dá nám srdce z masa», jak příznačně zaslubuje prorok Ezechiél?

Možná třeba to, že aspoň občas uposlechneme Kristovu výzvy «pojd'te i vy někam na opuštěné místo a trochu si odpočiňte». Když aspoň na chvíli dokážeme – denně aspoň na chvíli, ve chvílích volna i na delší čas – poodstoupit od svých starostí (ale i radostí), když budeme co nejčastěji aspoň na nějakou dobu sami s Kristem a budeme ho mimo jiné usilovně prosit, aby učinil naše srdce aspoň trochu podobné svému, tehdy se může začít s naším srdcem něco Božího opravdu díť.

Na dobrém srdci všechno závisí. Dobré srdce je empatické, soucitné, vidí nouzi druhého, chce se nad ní smilovat a konkrétně pomoci. Dobré srdce jedná laskavě spontánně, ne z povinnosti, nýbrž z radosti. Dobré srdce je základem všeho mezilidského dobra, na dobrém srdci záleží skutečná kvalita života na zemi, podle srdce bude posuzována podoba naší věčnosti.

Kéž by naše srdce bylo aspoň trochu dobré, nejlépe stále více bylo.

Pokud často není, pak jsme zde v kostele dobře: Prosme Pána Ježíše o dobré srdce, o jeho proměnu k lepšímu. Abychom této proměny byli schopni, je si ovšem třeba umět chodit odpočinout, nejlépe s Pánem Ježíšem; stres a přesycenost dobrému srdci nepomáhají, osvobozující chvíle odpočinku se může stát chvílí Boží proměny, protože je na ni čas...